

σικους νὰ παιζωσιν εἰς αὐτοὺς, καὶ τινας δύνατονες, εὐρώστους συντρόφους νὰ χορεύωσι μετ' αὐτῶν. Πάγκοινος ἡτον ἐν Γερμανίᾳ ἡ νόσος αὕτη, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ διηγήματα τοῦ Σχεγκίου καὶ Παρακέλσου εἰς τὸ περὶ μανίας Βιβλίον του, ὃπου καυχᾶται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' αὐτοῦ λαθέντων. Ὁ Φῆλιξ Πλάτερος ἀναφέρει περὶ γυναικὸς τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἔδειν, ὅτι ἔχόρευεν ὀλόκληρον μῆνα κατὰ συνέχειαν. Οἱ Ἀραβίς ὄνομάζουν εἶδος παραλύσεως τὴν νόσον ταύτην.

Παρὰ τὰ εἰρημένα δύο, εὐρίσκομεν εἰς τὴν ιστορίαν καὶ ἀρχαιότερα χορομανίας παραδείγματα. Τὸ 1237 ἐπίασεν ἡ νόσος αὕτη ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν τέκνα ἐν Φροφοδίᾳ (Erfurt), εἰς τρόπον ὥστε ἔχόρευεν καὶ ἐπήδων εἰς τοὺς δρόμους: τέλος δ' ἔπειτον καταγῆς ἀπηθημένα, καὶ πολλὰ μὲν ἀπέσταν, τὰ δ' ἄλλα ἔπασχον ἀπὸ τρόμου διαρκῆ καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου. Τὸ 1278 διακόσιοι ἐνθουσιασταὶ ἤρχισαν νὰ χορεύωσιν ἐπὶ τῆς ἀνωθεν τοῦ Μοσέλλα γεφύρας εἰς Ούτραϊκτον (Utrecht), καὶ δὲν ἤθελον νὰ πάνωσιν ἐωσοῦ ἵερεὺς διέβη, φέρων τὴν κοινωνίαν πρὸς ὀρόπωστόν τινα· τότε δὲχάλασεν ἡ γέφυρα, καὶ ἀπαντες ἐπνίγησαν.

Ἐτι δὲ καὶ ἀρχαιότερα, τὸ 1027, ὅμοιόν τι συνέβη πλησίον τῆς ἐν Κολβίγῃ μοναστηριακῆς ἐκκλησίας. Δεκαοκτὼ χωρικοὶ λέγεται ὅτι ἐτάρασσον τὴν ιεράν ἀκολουθίαν κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, χορεύοντες καὶ κραυγάζοντες εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐκκλησίας· ὁ ἐφημέριος δὲ κατηράσθη αὐτοὺς νὰ χορεύωσι καὶ νὰ κραυγάζωσιν ἐν ἕτοις ὀλόκληρον ἀκαταπαύστως. Ἡ κατόρα αὕτη ἐπληρώθη, λέγει τὸ συναξάριον, εἰς τρόπον ὥστε οἱ πάσχοντες κατεβυθίσθησαν ἐπὶ τέλους μέχρι τῶν γονάτων εἰς τὴν γῆν, καὶ διέμενον νηστικοὶ, ἐωσοῦ ἀπηλλάχθησαν διὰ τῆς μεσολαβήσεως δύο εὐσεβῶν ἐπισκόπων. Τούτου γενομένου, ἔπειτον εἰς βαθὺν ὕπνον, ὅστις διήρκεσε τρεῖς ἡμέρας· τέσσαρες αὐτῶν ἀπέθανον, οἱ δὲ λοιποὶ ἐξηκολούθουν νὰ πάσχωσι καθ' ὅλην τὴν ζωὴν ἀπὸ τρέμοντα μέλη.

"Οσον παραμεμφωμένον καὶ ἀν ἦναι τὸ διήγημα τοῦτο, σταθερᾶς ὅμως ἐπιστένετο καθ' ὅλον τὸν μεσαιῶνα, καὶ κατάρα μάλιστα ἐγεννήθη ἀπ' αὐτοῦ, βαρυτάτη λογιζόμενη, Νὰ σὲ πιάσῃ ὁ χορὸς τοῦ Ἀγ. Βίτου!

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ἔκτης ἑκατονταετηρίδος ἔχασε τὸν ἀνόσιον αὐτοῦ χαρακτῆρα τὸ πάθος τοῦτο· ἔπαυσε δῆλον. νὰ θεωρῆται ὡς δαιμονίων ἐνέργημα, καὶ κατέστη ιατρικῆς ἐρεύνης ὑποκείμενον. Τὴν μεταβολὴν ταῦτην ἐπέφερε τὸ μέγα καὶ παράδοξον πνεῦμα τοῦ Παρακέλσου, ὃστις εὐφυῶς ἐξήγησε τὴν διὰ συμπαθείας μετάδοσιν τῆς νόσου, καὶ ἐπενόησε περίεργόν τι θεραπευτικὸν τοῦ ἀπὸ τὴν φαντασίαν ἐξαρτωμένου εἶδους. Ὁ πάσχων ὥφειλε νὰ κάμη εἰδώλον ἀσυτοῦ ἀπὸ κηρὸν ἢ ἥρτίνην, καὶ προστηλόνων τοὺς διαλογισμοὺς νὰ θεωρῇ ὡς ἐπισωρευμένας εἰς αὐτὸς δλας τὰς βλασφημίας καὶ ἀμαρτίας του, καὶ δλας τὰς ἐφ' ἑαυτοῦ κατάρας ἀφοῦ δ' ἐπετύγχανεν εἰς τοῦτο, νὰ καίη τὸ εἰδώλον, ὥστε ἔχονς κἄν αὐτοῦ νὰ μὴν ἀπομείνῃ.

'Η φαντασικὴ αὕτη μέθοδος τοῦ Θεραπεύειν ἀσθενειαν ἐκ τῆς φαντασίας πηγάζουσαν φαίνεται ὅτι ἐπάρθη ἀπὸ τινα ἀρχαῖον τρόπον τοῦ γοητεύειν. Ἡ μάγισσα ἡ φαρμακεύτρια ἔκαμεν κήρινον εἰδώλιον τοῦ ὑποκείμενου, τὸ ὅποῖον ἤθελε νὰ βασανίσῃ, καὶ κάρφη ἐμπήγουσα εἰς αὐτὸς, ἡ διαλύνουσά το ἐμπροσθεν τοῦ πυρὸς, ἥλπιζε νὰ πάθῃ δμοια δεινὰ καὶ τὸ πρωτότυπον Οδωτῶς ἡ Σιμαίδα λέγει,

"Ως τοῦτον τὸν καρὸν ἔγῳ σὺν δακμονὶ τάχω,
"Ως τάχοις ὑπ' ἔρωτος δ Μύνδοις αὐτίκα Δέλφις."

'Η αὐτὴ ἀλλόκοτος ἴδια εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ περὶ μαγείας συγγράμματα τοῦ μεσαιῶνος.

'Ηρχισε δὲ νὰ παρακάζῃ ἡ χορομανία περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἔκτης ἑκατονταετηρίδος. Ἰατρός τις περιβόντος, ἀποθανὼν τὸ 1598, λέγει ὅτι ἐπὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ ἐπεκράτει τὰς ἀρχὰς τῆς προσεχοῦς ἑκατονταετηρίδος παρέτηρετο μόνον κᾶποτε. Οὗτω, ἐν ἔτει 1623 ἔδει τις γυναικας, αἱ ὅποιαι κατ' ἐνιαυτὸν ὡδοπόρουν εἰς παρεκκλήσιόν τι τοῦ Ἀγ. Βίτου, σε Σοαβίᾳ, ὃπου περιέμενον ἔως νὰ τὰς πάση ὁ σπασμὸς τοῦ χοροῦ, ἔχόρευον δὲ νήμέραν καὶ νύκτα ἔωσοῦ ἐπιπτεον ἀναίσθητοι καταγῆς· δε τὸ δὲ ἀνελάμβανον ἀπὸ τὴν κατάστασιν ταῦτην, ἡσθάνοντο ἐλαφρώμεναι ἀπὸ τὸ βάρος, περὶ οἵ ἐβδομάδας ἀρχήτερα παρεπονοῦντο. Ἡ μουσικὴ φαίνεται ὅτι μέχρι τινὸς διηρέθιε τοὺς παροξυσμοὺς τοῦ Ἀγ. Βίτου, μολονότι ἐξακολουθοῦσα κατεπράῦνε τὴν σφοδρότητα τῶν σπασμῶν.

'Ο Τριακονταετής Πόλεμος, ὃστις διήρκεσεν ἀπὸ τὸ 1618 μέχρι τοῦ 1648, ἔσβεσεν ἐπὶ τέλους τὸ παράδοξον τοῦτο τῆς ἀσθενείας εἶδος· διότι, ἀν καὶ ἦσαν ἀπερίγραπτοι αἱ συμφοραὶ τὰς ὅποιας ἐπέφερεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὡς λαγαρίζοντες ὅμως πῦρ, κατώρθωσε τὴν διανοητικὴν ἀναγέννησιν τῶν Γερμανῶν, καὶ οὕτως ἔδωκε τέλος εἰς νόσον ἐκ δεισιδαιμονίας προερχομένην.

"Ἐπεται ἡ συνέχεια

ΣΕΒΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΕΡΟΥΣ.

ΤΙΜΑ τὴν εἰκόνα τῶν γεννητόρων καὶ πραγόνων σου εἰς ὅλους τοὺς προβεηκότας τὴν ἡλικίαν. Τὸ γῆρας εἶναι σεβαστὸν πρὸς πᾶσαν εὐγενῆ ψυχῆν.

Ἐις τὴν παλαιὰν Σπάρτην ἦτο νόμος, οἱ νεοὶ νὰ προσηκόνωται εἰς τὴν παρουσίαν παντὸς γέροντος, νὰ σιωπῶσιν, δε τὸ αὐτὸς ὡμίλει, καὶ νὰ τὸν παραχωρῶσι τὴν ὁδὸν, ἀπαντῶντες τον. "Ο, τι ὁ νόμος εἰς ἡμᾶς δὲν προτάζει, η σεμνοπρέπεια ἀς τὸ ἀναπληρώσῃ, καὶ θέλομεν εἰσθαι ἔτι μᾶλλον ἐπαινετοί.

Ἐις τὸ σέβας τοῦτο ἐνυπάρχει τοσάντη ἡθικὴ καλλονὴ, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ παραελοῦντες αὐτὸς ἀναγκάζονται νὰ τὸ ἐπαινῶσιν εἰς τοὺς ἄλλους.

Γέρων Ἀθηναῖος ἐζήτει τόπον εἰς τοὺς Ὀλυμπια-

* Θεοχρ. Φαρμακεύτρια, 28, 29.

κοῦς ἀγῶνας, καὶ αἱ βαθμίδες τοῦ ἀμφιθεάτρου ἡσαν κατάπυκνοι ἀπὸ θεατάς. Τινὲς συμπολῖται του νέοι τὸν ἔνευσαν νὰ πλησιάσῃ, ἀλλ' ὅτε, δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν, ἔφθασε μὲ πολὺν κόπον πλησίον των, ἀντὶ ὑποδοχῆς εἶρεν ύβριστικοὺς περιγέλωτας. Διωθούμενος ὁ πτωχὸς γέρων ἀπὸ ἔδραν εἰς ἔδραν, κατήντησεν δπον ἐκάθηντο οἱ Σπαρτιάται, οἵτινες, πιστοὶ εἰς τὴν ιερὰν τῆς πατρίδος των συνήθειαν, προστηκόνται μὲ συστολὴν, καὶ τὸν δίδουσι τόπον εἰς τὸ μέσον των. Τότε αὐτοὶ ἔκεινοι οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες πρὸ μικροῦ ἀναιδῶς τὸν περιέπαιξαν, ἐσεβάσθησαν τὸ γενναῖον τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτῶν, καὶ σφοδραὶ χειροκροτήσεις πανταχόθεν ἀνηγέρθησαν. Ἐτρεχον τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ γέροντος, καὶ ἔκραζεν “Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι γνωρίζουσι τὸ πρέπον, οἱ δὲ Σπαρτιάται τὸ πράττουσιν.”

Ἄλεξανδρος ὁ Μακεδὼν, (καὶ ἐδῶ εὐχαρίστως ἡδελέ τις ὄνομάσειν αὐτὸν Μέγαν), ἐνῷ αἱ λαμπρότεραι αὐτοχίαι καὶ δόξαι συνέτρεχον πρὸς φυσίωσιν αὐτοῦ, δὲν ἥμελει νὰ ταπεινοῦται ἐμπροσθεν τοῦ γήρατος. Ἐμποδεσθείς ποτε ἀπὸ πολλὴν χιόνα μεταξὺ τῶν πολεμικῶν θριάμβων του, ἐπρόσταξε νὰ ἀνάψωσι φωτίαν, καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου, ἐθερμαίνετο. Ἰδὼν δὲ μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ὑπέργυρον τινα, τρέμοντα ἀπὸ τὸ κρύος, ἀναπηδήσας, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν, καὶ μὲ τὰς τροπαιούχους ἔκεινας χεῖρας, οἵτινες κατέστρεψαν τὸν θρόνον τοῦ Δαρείου, ἔλαβε τὸν τρέμοντα πρεσβύτην, καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς τὴν ἴδιαν του καθέδραν.

“Ἄλλος κακὸς ἀνθρωπος παρὰ τὸν μὴ σεβόμενον τοὺς γέροντας, τὰς γυναῖκας, καὶ τοὺς δυστυχοῦντας, δὲν ὑπάρχει,” ἔλεγεν ὁ Παρίνης, ὀφελούμενος ἀπὸ τὴν ὄποιαν εἴχεν ἵσχυν εἰς τὰ πνεύματα τῶν μαθητῶν του, ἔκρατει αὐτοὺς εἰς τὸ πρὸς τοὺς γέροντας σέβας. Ἡτο ποτὲ θυμωμένος ἐναντίον νέου τινὸς διὰ μέγα τι σφάλμα, τὸ ὄποιον περὶ αὐτοῦ τὸν ἀνήγγειλαν· συνέβη δὲ νὰ τὸν ἀπαντήσῃ καθ' ὅδον, ἐνῷ γέροντα Καπουκκινον χειραγωγῶν ὁ νεανίσκος ἐφώναξεν αὐτοχημόνως, ἐπιπλήττων τινὰς κακοήδεις, οἵτινες εἶχον σπρώξειν τὸν γέροντα. Ὁ Παρίνης ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ φωνάξῃ ἐκ συμφώνου, καὶ ἐναγκαλισθεῖς τὸν νέον, “Πρὸ δλίγου σ' ἐνόμιζον κακοῦργον,” εἶπε, “τώρα δὲ, δετε εἰδον τὴν πρὸς τοὺς γέροντας εὐλάβειαν σου, σὲ νομίζω ἰκανὸν εἰς πολλὰς ἀρετὰς.”

Τὸ γῆρας εἶναι ἔτι μᾶλλον ἀξιοσέβαστον εἰς ἔκεινους, οἵτινες ὑπέφερον τὰ βάρη τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας μας, εἰς ἔκεινους, οἵτινες συνετέλεσαν κατὰ τὸ δυνατὸν εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας μας. Ἀς συμπαθῶμεν τὰ ἐλαττώματά των, καὶ μὲ γενναιότητα ἀς ἔκτιμοι μὲν ὅσους ὑπέφερον δι' ἡμᾶς κόπους, τὴν πρὸς ἡμᾶς στοργὴν των, τὴν γλυκεῖαν ἀμοιβὴν, τὴν δόποιαν αἰσθάνονται ἀπὸ τὴν ἔξακολουθησιν τῆς ἡμετέρας ἀγάπης. “Οχι! δετις ἀφειροῦται μὲ ἰλαρὸν φυχὴν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν γένων, δὲν

ἀνταμείβεται ἀναλόγως μὲ τὸν δικαίως πρὸς αὐτὸν ἀποδιδόμενον ἄρτον. Αἱ πατρικαὶ καὶ μητρικαὶ φροντίδες δὲν εἶναι φροντίδες μισθωτοῦ, ἀλλ' ἐξευγενίζουσι τὸν δεστις τὰς κάμνει ἔξιν, συνειδίζουν αὐτὸν εἰς τὸ ν' ἀγαπᾶται, καὶ τὸν δίδουσι τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀγαπᾶται.

“Ἄς φέρωμεν υἱὸν σέβας εἰς τὴν μνήμην δλων τῶν εὐεργετῶν τῆς πατρίδος, η τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄς μᾶς ἔναι ειρὰ τὰ συγγράμματά των, αἱ εἰκόνες των, οἱ τάφοι των.

“Οταν δὲ ἀναλογιζόμεθα τοὺς παρελθόντας αἰῶνας καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν σωζόμενα ἔτι λείψανα βαρβαρότητος, ὅταν θλιβόμεθα εἰς πολλὰ παρόντα κακὰ, καὶ βλέπωμεν, δὲν αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα τῶν παθῶν καὶ τῶν σφαλμάτων τῶν προλαβόντων χρόνων, ἀς μὴ πέσωμεν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ ἔξονειδίζωμεν τοὺς προγόνους μας. Ἄς ἡμεθα εὑμενεῖς εἰς τὰς περὶ αὐτῶν κρίσεις μας. Ἐὰν ἐπεχειρίζοντο πολέμους, τοὺς ὅποιους τώρα ἐλεεινολογοῦμεν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐδικαίονε τάχα ἢ ἀνάγκη, η ἀδύτα τις ἀπάτη, περὶ τῶν ὄποιων, διὰ τὸν μεγάλην ἀπόστασιν τοῦ χρόνου, δυσκόλως δυνάμεθα ν' ἀνακρίνωμεν; Ἐὰν ἐπεχαλοῦντο ξένας μεσολαβήσαες, οἵτινες ἀπέβησαν ὄλεθραι, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνάγκη η ἀθώα τις ἀπάτη δὲν τοὺς ἐδικαίονεν; Ἐὰν ἐπέβαλλον διατάξεις, οἵτινες δὲν μᾶς ἀρέσκουσιν, ἀλλὰ μήπως εἰς τοὺς καιρούς των δὲν ἡσαν τάχα ἀρμόδιαι; μήπως δὲν ἡσαν τὸ ἄριστον γέννημα τῆς τότε ἀνθρωπίνης σοφίας, καὶ τῶν τότε κοινωνικῶν στοιχείων τὸ μόνον δυνατὸν ἀποτέλεσμα;

Εἰς τὰς περὶ τῶν προγόνων κρίσεις πρέπει νὰ ἡμεθα σοροὶ, οὐχὶ δὲ σκληροὶ καὶ συκοφάνται, ἀτιμάζοντες ἔκεινους, οἵτινες δὲν δύνανται ν' ἀναστηθῶσιν ἀπὸ τοὺς τάφους, διὰ νὰ μᾶς εἰπωσιν· “Ο λόγος τοῦ πολεμεύματός μας ὑπῆρξεν οὗτος, ὥ ἀπόγονοι.”

Περίφημον εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου Κάτωνος ὥρθεν. “Εἶναι δύσκολον νὰ δώσωμεν νὰ καταλάβωσιν οἱ μεταγενέστεροι τὰ δικαιολογήματα τοῦ ἡμετέρου βίου.” — ΣΙΛΒΙΟΣ ΠΕΛΛΙΚΟΣ.

Η ΛΔΗΘΕΙΑ καὶ δ δρῆδος λόγος ποτὲ δὲν ταράττουσι τὴν γῆν· δὲν διεγείρουν εἰς τὴν καρδίαν τὰ μανιώδη ἔκεινα πάθη, τὰ ὄποια ἔχει θεμελίων τοσάχις ἐκλόνησαν δλοκλήρους αὐτοκρατορίας. Η ἀλήθεια εἶναι γέννημα τῆς πείρας· ή δὲ πείρα τότε μόνον ἐνεργεῖ, δόποτε ἥρεμοῦσι τὰ πάθη. Τὴν ἀλήθειαν εἰρηνικὸν νόες μόνον ἀνακαλύπτουσι· δέχονται δ' αὐτὴν συγγενικὰ μόνον πνεύματα. Μεταβάλλει μὲν τὰς δοξασίας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ βαθυτέρων καὶ ἀνεπαισθήτων· ἀγει αὐτοὺς εἰς τὸν δρόβον λόγον, ἀλλὰ δὲ δι' εὐθείας καὶ διμάλης δόδου. Αἱ μεταβολαὶ, τὰς δοξασίας δη πρόδοσ τῆς ἀληθείας ἐπιφέρει, εἶναι ὀφελιμοι πάντοτε εἰς τὴν κοινωνίαν, δχλητοὶ δὲ μόνον εἰς τοὺς αὐτὴν ἀπατῶντας καὶ καταδυνατεύοντας.

ΣΕΛΗΝΙΑΚΗ ΕΚΛΕΙΨΙΣ.

ΕΙΣ τὰς 6 Φεβρουαρίου (Ε. Ν.) θέλει γένειν ἔκλειψις τῆς σελήνης, δρατὴ ἐν Σμύρνῃ, Κωνσταντινούπολει, κτλ. Ἀρχίζει δὲ εἰς τὰς 2 ὥρας καὶ 5 λεπτά μετά τὸ μεσονύχτιον.

Γίνεται διλήξη ἔκλειψις εἰς τὰς 3 ὥρας καὶ 13 λεπτά.

Τελείωνει ἡ διλήξη ἔκλειψις εἰς τὰς 4 ὥρας καὶ 40 λεπτά.

Τελείωνει θλιας δισλούν ἡ ἔκλειψις εἰς τὰς 5 ὥρας καὶ 20 λεπτά.